

DISCURSO DE JOAQUIM COLL

VICEPRESIDENTE PRIMERO DE SOCIETAT CIVIL CATALANA 12 DE OCTUBRE EN LA PLAZA DE CATALUÑA DE BARCELONA

El Molt bon dia a tothom, gràcies, moltes gràcies per acompanyar- nos.

Vull començar fent-vos una confessió: aquest és el meu primer 12 d'octubre.

El primer cop que em manifesto aquí, a Plaça Catalunya.

Fa mig any ni tan sols m'ho hauria imaginat. I en canvi, creieu- me, avui estic molt content d'aixecar la veu a favor de l'Espanya de tots en un moment tant i tant necessari.

I òbviament no sóc pas l'únic que avui s'estrena aquí. Diuen que sempre hi ha una primera vegada per a tot a la vida. I que la primera vegada sempre és la millor. Depèn, oi...

No ho sé, en qualsevol cas, avui estic molt content i emocionat.

I vull intentar explicar-vos per què sóc aquí, quines són les meves raons.

Doncs mireu, n'he contat fins a ó:

Primer. No crec que es pugui ser ni més ni millor català renunciant a Espanya. Ho hem sentit abans: no li reconeixem cap superioritat moral a l'independentisme. Tot el contrari: voler la participació d'una comunitat d'afectes no et fa millor.

Perquè en democràcia no hi ha raons, jo no en sé trobar cap, per dividir una societat i un país.

Estoy cada vez más convencido de que una de las claves de esta batalla, que vamos a ganar, es cambiar el lenguaje y los significados.

Mirad, contra lo que a veces dicen que somos, nosotros No defendemos que Cataluña "pertenece" a España en un sentido posesivo.

No, no, defendemos otra cosa que es muy diferente y, por supuesto, mucho mejor.

Nosotros decimos, afirmamos, que España pertenece a los catalanes. Que España es de los catalanes y catalanas.

Que Espanya és nostra!

Que és tan nostra com ho és per a un andalús, un aragonès o un gallec.

Y que no vamos a renunciar a ella. Porque sería renunciar también a nosotros mismos. Porque ni queremos ni tenemos nada que ganar. Y en cambio mucho, muchísimo que perder.

Y cuando decimos España, no nos referimos a algo metafísico, ahistórico...

Nos referimos a una comunidad llena de afectos y sentimientos, hablamos de una sociedad cultural y de un presente social, económico, vivencial, hecho de luchas compartidas, con momentos extraordinarios que todos celebramos (como los Juegos Olímpicos) o que seguimos recordando con emoción (como la solidaridad de tantos catalanes que fueron a Galicia a limpiar el chapapote).

Pero también hablamos de momentos malos, como los que hoy vivimos y padecen millones de ciudadanos que sufren por la crisis, el paro y la pobreza. Y que más que nunca necesitan de nuestra solidaridad, de la solidaridad de todos, empezando, claro está, por los que más tienen. Las patrias no existen sin solidaridad y justicia.

Segundo. Es justamente para hacer frente a lo que tiene de malo nuestro presente, que afirmamos otras dos cosas. Que la solución no consiste jamás, en ningún caso ni en ningún sitio, en salir corriendo. Que eso es una soberana, soberana estupidez. Y que además es mentira que tengamos algo que ganar en esa huida hacia ninguna parte.

Que de todas las propuestas, la secesión es la peor de todas.

Porque no nos conviene económicamente, no está justificada política ni moralmente y socialmente nos divide y fractura.

Pensar que los catalanes, por el simple hecho de serlo, vamos a hacer las cosas mejor separados del resto de España, refleja un pensamiento entre supremacista y naif.

Que acaba prometiendo cosas tan extraordinarias com que amb la independència els somiadors podran sempre "tocar el cel", els nens tindran "gelat de postre tots els dies" i els altres "podrem anar-nos de festa cada nit" i complir alhora amb la màxima patriòtica "d'aixecar-nos ben d'hora, ben d'hora".

Tercer. Seré molt clar: posar a votació la divisió d'un país no és una festa. És un drama i un fracàs, que tensiona i deixa ferides a la societat. Per això nosaltres rebutgem aquesta idea.

En democràcia la secessió no té cap justificació moral ni política. Els independentistes

la justifiquen amb raons econòmiques, greuges polítics, jurídics o històrics.

Però quan analitzes cadascun d'aquests arguments, te n'adones que, en el millor dels casos, hi ha només mitges veritats, quan no exageracions i tot sovint mentides i més mentides.

Quart: avui sóc aquí perquè, per damunt dels sentiments, dels meus, que al capdavall són personals i intransferibles, em preocupa sobretot una altra cosa: la llibertat.

No tan sols rebutjo la ruptura amb la resta d'Espanya, sinó que em rebel·lo contra un procés falaç i trampós.

Que parla de dret a decidir i s'omple la boca de boniques paraules, però que intimida i coacciona. Avui els catalans no som més lliures. Perquè hem entrat en un procés en què la fi, la secessió, justifica els mitjans. I conseqüentment el que avui està degradant-se i està en perill és la llibertat.

Vivim segrestats pel monotema, amb un govern de Catalunya que es gasta el que no té en una consulta que no se celebrarà mentre desatén serveis socials bàsics.

Vivim instal·lats en la incertesa col·lectiva i molts, moltíssims catalans en la por.

També en la covardia, la covardia d'aquelles elits econòmiques, professionals, empresarials, sindicals, universitàries, polítiques o acadèmiques, que callen i transigeixen amb la mentida.

Quinto: hoy estoy aquí porque lo que está en juego es la salud de la democracia. Pretendían llevar a cabo un referéndum al que llamaban consulta, con una doble pregunta confusa. Fraudulenta en el recuento de los resultados, con unos medios públicos sin otro programa que la independencia y unas instituciones que no son neutrales. Todo esto después de haber sometido durante más de dos años a la sociedad catalana a una brutal campaña de agitación y propaganda, a un martilleo político sin parangón en Europa occidental tras la II Guerra Mundial.

Pues bien, hoy la gran pregunta que tenemos que formularnos los catalanes es cuál es la salud de la democracia en Cataluña. Y mi respuesta es de enorme y profunda preocupación.

Por eso estoy aquí.

Para decir claro y fuerte: que la consulta del 9-N, al margen de su probable anticonstitucionalidad, es antidemocrática.

Y eso es lo que los racionalistas (es decir los que jamás seremos nacionalistas de nada)

debemos criticar, sobre todo ante la ceguera de algunos famosos (artistas, deportistas, periodistas), incapaces de resistirse a los cantos plañideros del “queremos votar”, sin darse cuenta de que votar no es sinónimo de democracia.

Que lo relevante es qué y para qué se vota, a quién y cómo se pregunta y en qué condiciones se vota. Y eso hoy en Cataluña se resume en tres palabras: engaño, falsedad y estafa democrática.

Sexto y último:

Avui reivindiquem l'Espanya de tots. A l'igual que per la Diada vam reivindicar el seny i la senyera i el proper 6 de desembre completarem la trilogia reivindicant el marc constitucional, sempre susceptible de ser reformat.

Nosaltres el que diem és que els problemes dels catalans en qualsevol dels terrenys no són essencialment diferents dels de la resta de ciutadans d'Espanya i que és millor i més intel·ligent resoldre'ls junts que per separat.

Certament no tenim la certesa que només pel fet de seguir junts els haguem de resoldre.

Però del que sí estem convençuts és que els riscos i les incerteses de fer-ho separatament són enormes i gens aconsellables.

Que davant els problemes cadascú pots posar-hi els sentiments que vulgui, però sobretot cal posar-hi seny i intel·ligència.

Per això quan sentiu cridar a favor de la independència, no se m'acut una rèplica més sensata i precisa que respondre amb passió un clam a favor de la

in-te-l-li-gèn-cia,

intel·li-gèn-cia...

Gràcies.